

LBRIS

We know
books

CALLIE HART

Quicksilver

Traducere din limba engleză de
MONICA GRECU

NEMIRA

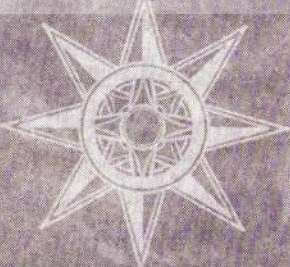
CUPRINS

1. Urcușul	13
2. Sticlarul	22
3. Cele mai bune intenții	39
4. Prețul	50
5. Erezie	63
6. Everlayne	75
7. Câinele	90
8. Alchimista	111
9. Scopul dreptății	123
10. Firimituri	136
11. Înghite!	153
12. Vulpea	164
13. Constrângere	181
14. Printre rânduri	198
15. Sarrush	206
16. Poarta de umbre	224
17. Cahlish	237
18. Creuzetul	246
19. Cu oase cu tot	264
20. Ammontraieih	289
21. Spărgătorul de gheață	312
22. Capriciul	316
23. Ceasul care ticăie	334

24. Lupo Proelia	343
25. Ballard	356
26. Cenușă și scânteii	373
27. Marcată pe viață	382
28. Cere și ți se va da	396
29. Balada Porții Ajun	405
30. Jură	417
31. Râul Darn	426
32. Taladaius	436
33. Sânge în semn de mulțumire	442
34. Un secret	448
35. Oracolul	460
36. Iseabail	470
37. Mult mai ascuțiți	477
38. Martiri drept prieteni	489
39. Annorath mor!	500
40. Prezentări	508
41. Gilleshrye	514
42. Asta o să te coste	522
43. O altă cale	541
44. Axa	550
45. Alege înțelept	562

LIBRIS

We know books



S

CERULAJUN

OCHTULNOPTTI

PADUREA DE RACHITA



PALATUL DE TARNA

YVELIA

CAHLISH



OMNAMERRIN

TIRIN

WESTERN DOW



AMMONTRIETH

SANASROTH

INSULA TARRAN ROSS



BRESA



TARAMURIE CIANULUI
BAIQUHTDDEE

QILARIA

MUNTII PITIGI

RAUL DARN



QIETHRYE

BALLARD

INISHTAR



SCUTUL

LISSTA



LIBRIS

We know
books

GHID DE PRONUNȚIE

FIINȚE

Saeris – Sa-e-ris

Rusarius – Ru-sa-ri-us

Omnamshacry – Om-nam-șa-cri

Iseabail – I-șa-bal

Belikon – Be-li-con

Oshellith – O-șei-lit

Taladaius – Ta-la-de-ias

Daianthus – De-ien-das

Lorreth – Lo-rut

Clanul Balquhidder – Bal-chi-dăr (clan)

Te Léna – Tai Le-na

Danya – Da-ni-a

LOCURI

Zilvaren – Zil-va-ren

Yvelia – I-ve-li-a

Cahlis – Ca-liș

Sanasroth – Sa-naz-rot

Gilarian – Gi-le-ri-en

Lissian – Li-si-en

Ammontraíeth – A-mon-trei-et

Omnamerrin – Om-na-me-rin

1.

URCUȘUL

— Auzi, chiar nu-i nevoie de atâta *violență*.

Se știa prea bine că, în orașul Zilvaren, să minți un gardian însemna să mori. Eu una aflasem asta pe pielea mea, într-un mod dureros, spre deosebire de cei mai mulți dintre zilvareni. Cu aproape un an în urmă, văzusem cum unul dintre oamenii reginei, îmbrăcat în armură bătută în aur, își înfipsese sabia în vecinul meu, pentru că mințise în legătură cu vârsta lui. Iar înainte de asta, o nenorocire mult mai mare: stătusem în stradă fără să scot niciun cuvânt în timp ce gâtul mamei mele fusese spintecat, împrăștiind jeturi de sânge fierbinte de țărancă în nisipul ars de soare.

În timp ce mâna chipeșului gardian îmi strângea acum gâtul, cu mânușa lui frumos gravată ce reflecta strălucirea celor doi sori de deasupra ca o oglindă aurită, a fost un miracol că n-am plesnit, dezvăluindu-mi secretele ca un fruct prea copt. Degetele mânușii lui cu vârfuri metalice se înfigeau tot mai adânc în scobitura gâtului meu.

— Nume. Vârstă. Sector. Bagă! Cetățenii de rang inferior nu au permisiunea să fie în Centru, a mârâit el.

Ca majoritatea orașelor, Zilvaren, Marele și Strălucitorul Stindard al Nordului, era construit circular, sub forma unei roți. În jurul limitelor exterioare ale orașului, diferitele spițe – ziduri proiectate să țină oamenii în sectoarele lor – se înălțau la cincizeci de metri deasupra mahalalelor și a canalelor care se revărsau.

Gardianul m-a scuturat nerăbdător.

— Răspunde repede, fato, sau te trimit direct prin a cincea poartă a iadului.

Am pipăit slab mânușa lui de metal, neavând nici pe departe puterea necesară să-i opresc strânsoarea, și am zâmbit ironic, dându-mi ochii peste cap spre cerul alb ca osul.

— Cum să-ți... spun... ceva dacă... nu pot... să respir... la naiba?

Ochii întunecați ai gardianului clocoteau de furie. Deși nu părea posibil, presiunea pe care o aplica pe traheea mea a crescut.

— Ai idee cât de cald e jos, în celulele palatului, în timpul Judecării, hoțo? Fără apă? Fără aer curat? Duhoarea cadavrelor putrezite e suficientă să-l facă pe marele călău să vomite. Vei fi moartă în trei ore, ține minte ce-ți spun!

Celulele palatului erau *într-adevăr* o idee care te trezea la realitate. Fusesem prinsă furând o dată, mai demult, și fusesem trimisă acolo pentru un total impresionant de opt minute. Opt minute fuseseră de-ajuns. În timpul Judecării, când cei doi sori, Balea și Min, erau cel mai aproape unul de altul și aerul după-amiezii tremura din pricina căldurii, n-avea să fie deloc distractiv să fiu prinsă în subteran, sub palatul reginei nemuritoare, în rana purulentă care trecea drept închisoare. Și, în plus, era mare nevoie de mine *deasupra*. Dacă nu ajungeam înapoi la fierărie înainte de apus, înțelegerea pentru care mă tocmisem ore în șir aseară avea să pice. Fără înțelegere însemna fără apă. Fără apă însemna că oamenii la care țineam aveau să sufere.

Oricât de tare m-a iritat, m-am supus.

— Lissa Fossick. Douăzeci și patru de ani. *Necăsătorită*.

I-am făcut cu ochiul, iar nemernicul a strâns și mai tare. Părul închis la culoare și ochii albaștri nu erau ceva obișnuit în Orașul de Argint; avea să-și amintească de mine. Vârsta pe care i-o spuseseam era reală, la fel și statutul meu romantic jalnic, dar numele pe care i-l dădusem nu era. Numele meu *adevărat*? Nici gând să i-l dau fără luptă. Nemernicul ăsta s-ar fi căcat pe el dacă și-ar fi dat seama că o avea pe *însăși* Saeris Fane în strânsoarea lui.

— Sectorul? s-a răstit gardianul.

Zeilor atotputernici! Ce insistent! Avea să regrete că a întreat.

— Al Treilea.

— Al Trei...

Gardianul m-a împins în nisipul arzător, iar particulele supraîncălzite mi-au pârjolit gâtul când le-am inhalat. Am tras următoarea gură de aer prin mâneacă, dar filtrarea nisipului în acest fel nu reușea mare lucru; câteva granule își găseau întotdeauna drumul prin țesătură. Gardianul s-a clătinat și s-a dat înapoi.

— Reziidenții din Sectorul Trei sunt în carantină. Pedepșa pentru părăsirea sectorului este... este...

Nu exista nicio pedeapsă pentru părăsirea Sectorului Trei; nimeni nu mai reușise asta până atunci. Cei suficient de ghinionști să se pomenească trăind de pe o zi pe alta pe aleile murdare și străzile împutite ale cartierului meu mureau, de obicei, înainte să se poată *gândi* măcar la evadare.

Furia gardianului care stătea deasupra mea s-a transformat mai degrabă în frică. Atunci am observat mica pungă de protecție împotriva ciumei atârnată de centura lui și mi-am dat seama că și el, la fel ca alți mii de locuitori ai Zilvarenului, era un Credincios. Cu un salt panicat, și-a ridicat piciorul și și-a izbit talpa cizmei în coastele mele. Durerea mi-a tăiat răsuflarea, în timp ce el și-a ridicat cizma să mă lovească din nou. Nu era nici pe departe prima bătaie pe care o încasam. Puteam suporta o bătaie zdravănă la fel de bine ca oricare alt escroc năpăstuit, dar n-aveam timp să le fac pe plac adeptilor fanatici ai Madrei în această după-amiază. Trebuia să ajung undeva și timpul se scurgea.

Cu o răsucire rapidă și un salt înainte, l-am apucat pe gardian chiar de sub genunchi – unul dintre puținele locuri neprotejate de armura lui grea de aur. Lacrimile mi-au venit repede, fierbinți, credibile. Am dat o reprezentare de zile mari, dar, din nou, avusesem parte de mult exercițiu.

— Te rog, Frate! Nu mă trimite înapoi acolo. O să mor dacă faci asta. Toată familia mea e bolnavă.

Am tușit ca să confirm cele spuse – o tuse seacă ce nu suna deloc ca tusea plină, horcăitoare, a celor aproape morți. Probabil că gardianul nu a văzut niciodată pe cineva bolnav. Se holba în jos, la locul unde mâna mea se prinsese de materialul pantalonilor lui, cu gura căscată de groază.

O secundă mai târziu, vârful sabiei lui mi-a străpuns cămașa, chiar între săni. Puțină presiune pe mânerul armei lui și aș fi fost doar încă o hoată moartă, sângerând pe străzile din Zilvaren. Credeam că o va face – dar apoi l-am privit cum procesează situația și realizează ce ar trebui să facă după aceea, dacă m-ar ucide. Morții erau lăsați să

putrezească pe străzile celorlalte sectoare, dar lucrurile erau diferite pe aleile umbrite de copaci din Centru. Poate că elita bogată a Zilvarenului nu se putea feri de nisipurile purtate de vânturile fierbinți dinspre apus, dar nu ar fi tolerat un șobolan ciumat care putrezea nepoliticos pe una din străzile lor. Dacă acest gardian m-ar fi ucis, ar fi trebuit să se descotorosească de corpul meu imediat. Și după expresia de pe fața lui, această sarcină periculoasă era una pe care nu dorea să și-o asume. Vedeți voi, dacă eram din Sectorul Trei, atunci eram mult mai periculoasă decât orice hoț de buzunare ordinar, de duzină. Pentru că eram *contagioasă*.

Gardianul și-a smuls mânușa și apărătoarea de pe mână – mâna pe care o folosise să mă sugrume pe jumătate – și le-a dat drumul în nisip. Metalul lustruit a scos un zumzet lung când a lovit pământul. Mi-a freidonat în urechi și, exact în acel moment, toate planurile mele s-au făcut scrum. Fusesem prinsă furând un rest de fier răsucit de la o tarabă din piață. Cântărisem șansele și considerasem că riscul merita, știind că micul lingou mi-ar fi adus un profit frumos. Dar ce aveam aici? Atât de mult metal prețios, aruncat pe jos de parcă nu însemna nimic? Nu puteam să refuz asta.

M-am mișcat cu o viteză la care gardianul nu se aștepta. Cu o manevră flexibilă și mișcări bruște, m-am întins și am înșfăcat apărătoarea, țintind cea mai mare dintre cele două bucăți de metal. Mânușa era uluitoare, făcută cu măiestrie de un adevărat artist. Micile inele de aur se împleteau, formând o țesătură de zale despre care se știa că nu putea fi străpunsă nici de lamă, nici de magie. Greutatea apărătoarei, cantitatea considerabilă de aur care alcătua piesa de armură – era de necrezut că așa mai fi ajuns vreodată să țin în mâini atât de mult aur.

— Stai!

Gardianul s-a repezit spre mine, dar era prea târziu. Deja inhătasem apărătoarea. Deja mi-o îndesasem pe mână și o fixasem pe încheietură. Deja fugeam spre zidul Centrului cât mă țineau picioarele.

— Opriți fata aia!

Răcnetul gardianului a răsunat prin curtea pavată, comanda lui reverberând puternic, dar nimeni nu s-a supus. Mulțimea de gură-cască adunată să privească spectacolul, când mă capturase prima dată, se dispersase în momentul în care rostisem cuvântul „Trei”.

Recruții treceau printr-o pregătire formidabilă înainte de a fi acceptați în garda Reginei Madra. Cei care erau selectați pentru programul epuizant de optsprezece luni erau în mod repetat înecați și bătuți măr prin intermediul fiecărui sistem de arte marțiale cunoscut din bibliotecile prăfuite ale orașului. Când absolveau, puteau tolera dureri înimaginabile și își stăpâneau armele atât de bine, încât deveneau practic de neînvinși într-o luptă. Erau niște mașinării. În cazărmi, pe terenul de antrenament, n-aș fi rezistat nici patru secunde împotriva unui gardian complet antrenat. Mândria Reginei Madra cerea ca garda ei să fie alcătuită din cei mai buni dintre cei mai buni. Dar mândria Madrei era de-o lăcomie fără margini. Oamenii ei nu trebuiau doar să fie cei mai buni. Trebuiau să și arate cel mai bine, iar armura unui gardian nu era deloc ușoară. Da, pe terenul de antrenament, nemernicul care mă prinsese furând restul de fier m-ar fi învins rapid. Dar nu eram pe terenul de antrenament. Eram afară, în Centru, și era timpul Judecății, și acest biet nenorocit era împopoțonat ca un curcan pregătit de sărbătoare în toată armura aia festivă.

Nu putea să fugă, împovărat de tot acel metal.

Nici măcar să alerge ușor nu putea.

La naiba, în niciun caz nu putea să se *cațere*.

Am țâșnit spre zidul estic, împingând în brațe și în picioare cât de repede îmi permitea corpul cuprins de dureri. Aruncându-mă în aer, am lovit gresia sfărâmicioasă cu putere, tot aerul șuierându-mi afară din plămâni din pricina impactului.

— Au, au, *au*.

Mă simțeam de parcă Elroy ar fi luat un ciocan din fierărie și m-ar fi lovit direct în plexul solar. Nu îndrăzneam să mă gândesc la vânătăile cu care aveam să mă trezesc dimineața – presupunând că m-aș mai fi trezit. Nu era timp. Mi-am înfipt degetele într-o crăpătură îngustă dintre blocurile masive de gresie, mi-am încheștat dinții și m-am tras în sus. Picioarele mele au căutat cu disperare un sprijin. L-au găsit. Dar mâna mea dreaptă...

Mânușă blestemată!

Ce design oribil!

Aurul a zdrăngănit, metalul rezonând ca un cântec de sirenă în timp ce o izbeam de zid, încercând să prind ceva care să mă ajute să mă ridic. Degetele mele – îndemânatice, subțiri, făcute pentru spart lacăte,

deschis ferestre, ciufului părul des al lui Hayden nu îmi erau de-ajuns dacă nu-mi puteam îndoi încheietura. Și nu puteam.

Futu-i.

Dacă voiam să trăiesc, nu mai aveam de ales. Trebuia să scap de mână. Dar era un gând absurd. Mănușa cântărea cel puțin două kilograme. Două kilograme de metal. Nu puteam s-o las pur și simplu. Această mână însemna mai mult decât o bucată de armură furată. Însemna educația fratelui meu. Mâncare pentru trei ani. Bilete spre sud, departe de Zilvaren, unde vânturile Judecării, care băteau pe dealurile uscate, erau cu douăzeci de grade mai reci decât aici. Ne-ar fi rămas destui bani să cumpărăm și o căsuță, dacă am fi vrut. Nimic prea elegant. Doar ceva rezistent la intemperii. Ceva ce-i puteam lăsa lui Hayden când, nu *dacă*, gardienii aveau să mă prindă în cele din urmă.

Nu, să las această mână să-mi scape m-ar fi costat ceva mult mai valoros decât viața mea; m-ar fi costat speranța, iar la asta nu voiam să renunț. Mai bine mi-aș fi smuls brațul din umăr.

Așa că m-am pus pe treabă.

— Nu fi ridicolă, fato! a strigat gardianul. O să cazi înainte să ajungi măcar la jumătate!

Dacă gardianul s-ar fi întors la cazarmă fără mână, ar fi suferit consecințe. N-aveam idee ce fel de consecințe, dar n-ar fi fost plăcute. Puteam să-i taie nenorocitului mâinile și să-l îngroape până la gât în nisip, să se coacă în căldura Judecării, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Eu mă duceam acasă.

Durerea îmi urca din vârfurile degetelor, întinzându-se în sus pe braț ca o funie de foc, arzându-mi în umăr în timp ce mă trăgeam în sus, loveam cu picioarele, săream pe zid. Am ochit o secțiune a pietrei care părea uzată, dar stabilă. Sau cât de stabilă puteam spera. Lăsat în voia lui, vântul mânca tot în orașul ăsta și își ascuțea dinții pe Zilvaren de mii de ani. Gresia era înșelătoare. Structurile și zidurile orașului păreau solide, dar nu erau nici pe departe. Se știa că o lovitură puternică putea dărâma o clădire întreagă, se mai întâmplase în trecut. Nu că aș fi fost eu prea grea, dar asta era irelevant acum. Îmi riscam viața și membrele izbindu-mă de zidărie.

Stomacul mi s-a întors pe dos când am zburat prin aer... și apoi mi s-a strâns ca un pumn când am lovit zidul. Adrenalina mi-a inundat sângele în clipa în care trei miracole s-au întâmplat simultan.

Primul: zidul a rezistat.

Al doilea: am făcut o priză excelentă cu mâna stângă.

Al treilea: umărul nu mi-a ieșit din articulație.

Sprîjin. Sprîjin. Sprîjin...

Futu-i!

Inima mi-a urcat în gât când talpa bocancului stâng a alunecat pe zid, făcându-mi tot corpul să se balanseze.

Sub mine, o femeie a oftat delicat, destrămând liniștea. Se pare că aveam, totuși, spectatori.

Nu m-am uitat în jos.

Mi-a luat un moment să mă liniștesc și o serie de înjurături încordate înainte să mă simt suficient de încrezătoare încât să respir din nou.

— Măi, fato! O să mori! a strigat gardianul.

— Poate. Și dacă nu? i-am strigat înapoi.

— Atunci ți-ai irosit timpul oricum! Nu-i nimeni în tot orașul ăsta suficient de prost să cumpere o bucată de armură furată.

— Hai, las' că poate știu eu câțiva!

Nu știam. Oricât de grave ar fi fost lucrurile, oricâte familii ar fi murit de foame, niciun locuitor al Zilvarenului nu ar fi îndrăznit să se ocupe de ceva atât de periculos precum mână pe care o aveam fixată pe antebraț. Dar asta nu conta. Nu plănuiam să o vând.

— Nu te urmăresc mai departe. Ai cuvântul meu. Dă drumul mânușii și te las să pleci!

Mi-a scăpat un hohot de râs violent. Și zice lumea că gardienii n-au simțul umorului. ăsta era un afurisit de comediant!

Încă un salt. Încă o lovitură dureroasă. Am calculat traiectoria cât de bine am putut, asigurându-mă că țintesc de fiecare dată secțiunea de piatră cea mai puțin ciuruită. În sfârșit, odată ajunsă suficient de sus, deasupra străzilor Centrului, mi-am permis luxul unui moment în care să-mi adun puterile. Dacă aș fi mutat armura pe cealaltă încheietură, aș fi scăpat-o? Mai important, aș fi putut să mă țin de zid cu brațul mai slab în timp ce făceam schimbul? Erau prea multe variabile de calculat și n-aveam timp de ele.

— Cum crezi că o să cobori pe partea cealaltă, copilă?

Copilă? Ha! Ce tupeu pe nemernicul ăsta. Strigătele lui erau mai slabe acum. Eram la vreo șaisprezece metri înălțime – destul de aproape

ERDIS | We know
când
încât să văd vârful zidului. Destul de departe de stradă încât un val de sudoare rece să-mi treacă pe ceafă când m-am uitat în jos.

Gardianul avea cumva dreptate. Coborârea de pe zid avea să fie la fel de periculoasă ca urcarea, dar sclavul Reginei Nemuritoare de acolo, de jos, se născuse într-o familie bună. Crescuse în Centru. Părinții lui nu-și încuiau ușa noaptea. Omul ăla nici măcar nu *se gândise* vreodată să încerce să urce zidurile care îl protejau de gloata nerecunoscătoare și infectă de pe partea cealaltă. Eu îmi petrecusem jumătate din viață alergând pe vârfurile acestor ziduri, strecurându-mă dintr-un sector în altul, găsind căi de acces în locuri unde n-aveam ce căuta.

Eram bună la asta.

Mai mult, mi se părea *distractiv*.

Am terminat restul cățărării în mai puțin de două minute. Mănușa s-a izbit în mica dună adunată de-a lungul vârfului zidului. În timp ce mă trăgeam peste margine, particulele de cuarț din nisip au început să vibreze, tremurând în aer la un milimetru deasupra gresiei, iar aurul a prins viață.

Am înghețat, cu respirația ținută în plămâni, luată prin surprindere de ciudățenia priveliștii.

Nu. Nu aici. Nu acum...

Când am încălecat zidul, mănușa a început să șoptească, legănându-se rapid. Particulele de cuarț s-au ridicat sus, sus, sus.

Ea ne vede.

Ea ne simte.

Ea ne vede.

Ea ne simte.

Ea...

Am plesnit mănușa, iar bucata de armură furată s-a liniștit. Fragmentele strălucitoare de cuarț au căzut înapoi în nisip.

— O să te gășesc, fato! Jur! Dă drumul mănușii ăleia sau îți faci un dușman pe viață!

În sfârșit, o urmă de panică în rugămintea gardianului. Realitatea situației în care se afla îl ajunsese din urmă. Nu aveam să cad și să-mi rup gâtul. Și nici nu aveam să scap armura pe care o aruncase cu dezgust la pământ, odată ce-și dăduse seama că atinsese un șobolan ciumat.

Îi alunecase printre degete și nu mai putea face nimic în privința asta, în afară de a striga amenințări spre o fantomă din cer. Pentru că

eram dusă deja. Idiotul de jos nu era primul dușman pe care mi-l făceam printre oamenii Madrei, dar nu aveam să-mi mai bat capul cu el. Eram mult mai preocupată de toate lucrurile incredibile pe care aveam să le făuresc cu impresionanta lui mănușă.

Dar, mai întâi, aveam să topesc gloriosul obiect până când n-avea să mai rămână decât zgură.

2.

STICLARUL

— Nu. Nici vorbă. Nu aici. Nu în cuptorul meu.

Elroy se holba la mine de parcă aș fi fost un șarpe cu patru capete și nu știa care dintre ele îl va mușca primul. De-a lungul timpului, îi dădusem bătrânului un milion de motive de supărare, dar nu mai văzusem această privire dezaprobată. Expresia lui era în egală măsură dezamăgită și speriată, iar pentru o clipă mi-am pus la îndoială decizia de a aduce aurul în atelier.

Unde altundeva l-aș fi putut duce, totuși? Mansarda de deasupra tavernei unde eu și Hayden dormiserăm în ultimele șase săptămâni era infestată cu gândaci și putea mai rău decât o vizuină de bursuc. Gâsisem o cale de intrare în Mirage prin crăpătura acoperișului de ardezie. Nu scoteam o vorbă când ne strecuram acolo să dormim printre lăzile de vin putrede, de mult uitate, și stivele de pânză grea, împăturită, roasă de molii, iar până acum nu fuseserăm descoperiți. Dar fratele meu și cu mine nu eram proști. Era doar o chestiune de timp până să fim prinși, iar proprietarii cârciumii să ne evacueze din spațiul lor din pod cu vârful sabiei la gât. N-am fi avut timp să ne strângem lucrurile. Nici *nu aveam* lucruri, în afară de hainele de pe noi. Ar fi fost o nebunie să ascund mânușa acolo. Atelierul lui Elroy era singurul loc unde o puteam duce. Trebuia să folosesc cuptoarele cu orice preț. Nu aveam de ales. Dacă nu topeam metalul și nu făceam altceva din el (foarte repede, zeii afurisiți!), mânușa ar fi devenit o piatră de moară în jurul gâtului meu, care mi-ar fi asigurat tortura și, în cele din urmă, moartea.

— E destul de grav că a trebuit să-i spun lui Jarris Wade că nu ești aici, acum o oră. Era furios. Zicea că ai încălcat o înțelegere cu el. Dar apoi apare aici cu chestia asta. Ce naiba ai avut în cap?

Disperarea din vocea lui Elroy m-a făcut să regret că i-am arătat-o.

— De ce ai luat-o, în primul rând? O să vină viperele Madrei să scoțosească locul ăsta, în căutarea ei. Și când o să te găsească, o să-ți jupoaie pielea de pe oase în piață, ca să te vadă toată lumea. Hayden o să fie chiar lângă tine. Și eu? Eu? Chiar dacă ar crede că n-am avut nimic de-a face cu asta, o să-mi taie mâinile pentru că am permis ca obiectul ăla să ajungă sub acoperișul meu. Cum să-mi câștig existența fără mâini, copilă proastă ce ești?

Elroy se ocupa cu sticla. Cum era nisip din abundență și la îndemână, și-a făcut un scop în viață din a deveni cel mai bun sticlar și geamgiu din tot Zilvarenul. Totuși, doar cei care trăiau în Centru erau destul de bogați să-și permită ferestre. Și existau oameni care trăiau în Sectorul Trei și care aveau nevoie de alte obiecte ce puteau fi făurite într-o vatră. Cândva, Elroy făcea arme ilegale pentru bandele rebele care luptau să o detroneze pe Madra. Săbii neșlefuite făcute din resturi de fier, dar mai ales cuțite. Lamele erau mai scurte și necesitau mai puțin oțel. Chiar dacă fierul brut era de cea mai proastă calitate, tot putea fi ascuțit ca să aibă o margine suficient de tăioasă încât să trimită un om pe lumea cealaltă. Însă pe măsură ce anii au trecut, viața de rebel a devenit imposibilă.

Nu se mai găsea mâncare proaspătă. Pe străzi, copiii își scoteau ochii unii altora pentru un colț de pâine mucegăită. Singura cale de a supraviețui în Sectorul Trei era să faci troc și comerț sau să șoptești secrete despre vecinii tăi la urechea unui gardian. Ca locuitor al Sectorului Trei, dacă nu erai mort sau pe moarte, atunci erai flămând, iar unei persoane înfometate nu-i lua mult să toarne tot pentru a potoli ghiorăielile dureroase ale unui stomac gol. După ce trecuse prin prea multe situații-limită ca să le mai poată număra, Elroy declarase că n-avea de gând să mai facă niciun nenorocit de cuțit, spunându-mi că nici eu nu mai sunt binevenită să făuresc vreunul în focurile lui. Urma să fim sticlari și nimic mai mult.

Bătrânul a clătinat din cap neîncrezător.

— Sunt șocat. Șocat. Pur și simplu... Nici nu pot înțelege... Nici măcar nu pot să pricep la ce te gândeai. Ai idee ce fel de blestem ne-ai adus pe cap?

UBRIS Welkgow Books

Când eram mică, Elroy era un colos. O legendă chiar și printre cei mai periculoși criminali care conduceau Sectorul Trei. Mai înalt decât majoritatea, lat în umeri, cu mușchii spatelui încordându-se sub cămașa pătată de sudoare. Era o forță a naturii. Un pilon de piatră cioplit dintr-un munte. De neclintit. Indestructibil. Abia recent am început să înțeleg că fusese îndrăgostit de mama mea. După ce ea a fost ucisă, l-am privit ofilindu-se din ce în ce mai tare, bucată cu bucată, devenind mai puțin el însuși. Devenind o umbră. Omul care stătea în fața mea acum era greu de recunoscut.

Mâna lui bătătorită tremura în timp ce arăta spre metalul lustruit, care strălucea ca un păcat pe masa dintre noi.

— O s-o duci înapoi, asta ai să faci, Saeris.

Mi-a scăpat un hohot de râs.

— Zeii uitați și toate cele patru vânturi afurisite știu că n-o să fac asta. Nu după tot ce-am suferit ca să pun mâna pe ea. Mai-mai să-mi rup gâtul, la dracu'.

— O să-ți rup *eu* gâtul dacă chestia aia nu dispăre de-aici în următoarele cincisprezece minute.

— Crezi că o să mă duc pur și simplu la postul de pază și o s-o predau...

— Nu fi ridicolă. O, zei, de ce trebuie să fii așa de ridicolă? Cațără-te iar pe zid și arunc-o înapoi în Centru după ce apun Gemenele. O s-o găsească vreunul dintre ticăloșii ăia nenorociți și o s-o returneze gardienilor fără să se gândească de două ori. Nici măcar n-o să-și dea seama cât valorează mizeria asta.

Scrâșnind din dinți, mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să ignor cât de proeminente mi se simțeau coastele sub materialul cămășii. Pielea îmi furnica de sudoare. Pierdeam umezeală pe care nu-mi permiteam s-o pierd. Îmi lăsasem rația de apă ascunsă într-un perete din podul de la Mirage – nu-mi permisesem riscul ca cineva să încerce să mă jefuiască pentru ea în timp ce furam din buzunare – și atelierul era infernal de fierbinte, ca de obicei.

Nici nu mai știam de câte ori leșinasem aici. Habar n-aveam cum supraviețuia Elroy. Pentru o clipă, i-am arătat omului respectul pe care-l merita și i-am luat în considerare cererea. Și apoi mi-am imaginat cum s-ar simți o briză răcoroasă dinspre sud, și greutatea delirantă a unui stomac plin, și cât de fericită aș fi dormind pe o saltea umplută cu fulgi,

și cum ar arăta un viitor pentru Hayden, iar afecțiunea mea pentru bărbatul care odată o iubise pe mama mea s-a diminuat până la dispariție.

— Nu pot face ce-mi ceri.

— Saeris!

— Nu pot. Pur și simplu nu pot. Știi că nu putem continua așa...

— Ce știi sigur este că a te lupta să-ți câștigi existența aici e mai bine decât să sângerezi în căcatul ăla de nisip! Asta vrei? Să mori pe stradă în fața lui Hayden? Să-ți putrezească trupul în șanț ca al mamei tale, împuțit și ciugulit de ciori?

— DA! Da, desigur că asta vreau!

Mi-am trântit pumnul în masă, iar mânușa a săltat, o cascadă de curcubeie țâșnind pe pereți.

— Da, vreau să mor și să-i distrug viața lui Hayden. Viața ta. Vreau să se uite oamenii la mine ca la circ. Vreau ca toată lumea din sector să mă știe drept ucenica sticlărilor care a fost destul de proastă să fure de la gardienii Madrei și s-a lăsat ucisă pentru asta. Exact asta vreau!

Nu-i vorbisem niciodată lui Elroy așa. Niciodată. Dar suferise pierdere după pierdere din cauza gardienilor orașului. Oameni pe care-i iubise, târâți din paturi și executați fără proces. Propriul lui frate murise chiar înainte să mă nasc eu, mort de foame într-un an deosebit de greu, pentru că Madra nu voise să trimită niciun fel de hrană din Centru spre celelalte părți ale orașului. Cei mai bogați dintre oamenii reginei continuaseră să dea petreceri luxoase, cinaseră cu mâncăruri exotice de import, aduse din pășuni ce treceau cu mult de Haeland, băuseră pe săturate vinuri și whiskyuri rare și scumpe, și, în tot timpul ăsta, oamenii din Zilvaren se stingeau de foame pe străzi sau se căcau pe ei până mureau. Elroy fusese martor la toate astea. Chiar și acum, abia supraviețuia de la o săptămână la alta. Dacă gardienii nu-i băteau la ușă să se asigure că nu face arme, atunci o spârgeau, vânzând vrăjitori mitici care nici măcar nu existau. Și el permitea ca toate astea să se întâmple. Stătea pur și simplu și nu făcea nimic.

Renunțase. Iar eu nu puteam cu niciun chip să accept asta.

Elroy și-a încruntat sprâncenele groase, străbătute de fire cenușii, iar ochii i s-au întunecat. Era pe punctul de-a începe o altă tiradă despre cum să ne ferim din calea gardienilor, să evităm să atragem atenția asupra noastră, despre cum păcălirea morții aici era un miracol zilnic

LIBRIS | We know books

— Pentru care le multimea creatorilor în fiecare noapte, înainte să leșine în patul lui de rahat. Dar a văzut focul mognind înăuntrul meu, gata să scape de sub control și, pentru prima dată, asta l-a făcut să ezite.

— Știi că am luptat. Am făcut tot ce-am putut, am luptat în același fel în care vrei tu să lupți acum. Am dat tot ce am avut, am sacrificat fiecare lucrușor care-mi era drag, dar orașul ăsta e o bestie care se hrănește cu nenorociri, și durere, și moarte, și nu e niciodată sătul. Ne putem arunca să-l mușcăm de gât până nu mai rămâne niciunul dintre noi, și tot n-am face nici cea mai mică diferență, Saeris. Oamenii tot vor suferi. Oamenii tot vor muri. Madra domnește peste orașul ăsta de o mie de ani. Va trăi așa cum a trăit mereu, și bestia tot se va hrăni și va cere mai mult. Ciclul va continua la nesfârșit până când nisipul va înghiți acest loc blestemat și nu va mai rămâne nimic din noi decât fantome și praf. Și atunci ce?

— Și atunci vor fi existat oamenii care au luptat pentru ceva mai bun și oamenii care s-au culcat și au acceptat, am scuipat eu vorbele.

Înșfăcând mânușa, am dat să ies în fugă din atelier, dar Elroy încă mai avea puțină viteză în el. M-a apucat de braț, ținându-mă suficient timp cât să mă privească în ochi.

— Dar dacă te găsești și-și dau seama ce poți face? Felul în care poți influența metalul... m-a implorat el.

— E doar un truc, Elroy. Nimic mai mult. Nu înseamnă nimic.

Știam că mint chiar în timp ce vorbeam. Însemna ceva. Uneori obiectele tremurau în jurul meu. Obiecte făcute din fier, cositor sau aur. O dată, reușisem să mișc unul dintre pumnalele lui Elroy fără să-l ating și să-l fac să se rotească pe masa mamei, balansându-se pe plăsele. Și ce dacă? I-am întâlnit privirea exasperată.

— Dacă mă găsești, au o mulțime de alte motive pentru care să mă omoare înainte de ăsta.

A pufnit.

— Nu-ți cer asta pentru tine. Nu-ți cer nici pentru mine. Ți-o cer pentru Hayden. Băiatul ăsta încă nu e ca noi. Încă râde. Vreau doar să-și păstreze inocența asta încă puțin. Și cum o să facă asta dacă-și vede sora spânzurată?

Mi-am smuls brațul, cu maxilarul încordat, cu o mie de insulte reci și tăioase înghesuindu-se să-mi iasă din gură. Dar furia m-a părăsit până să vorbesc.

— Are douăzeci de ani, El. Trebuie să înfrunte realitatea la un moment dat. Și fac asta pentru el. Tot ce fac e pentru el.

Elroy n-a mai încercat să mă oprească.

Eu și Hayden aveam câteva aspecte în comun. Înălțimea, de exemplu. Eram amândoi creaturi înalte, slăbănoage. Împărtaşeam același simț al umorului și eram amândoi campioni la ținut ranchiună. Ne plăcea amândurora gustul sărat și acru al peștișorilor marinați, pe care negustorii cu bărci îi aduceau ocazional de pe coastă. Dar, în afară de trăsăturile comune de personalitate și de faptul că amândoi ne înălțam deasupra majorității oamenilor într-o cameră aglomerată, nu erau multe asemănări între noi. Eu aveam părul închis la culoare, al lui era blond. Părul lui era haotic de creț și era atât de des! Ochii lui erau de un căprui intens, fluid, luminați de o blândețe pe care ochii mei albaștri nu o aveau. Gropița din bărbia lui era moștenită de la tatăl nostru, care murise, nasul drept și mândru de la mama noastră moartă. Ea obișnuia să-l numească copilul ei de vară. Nu văzuse niciodată zăpadă, dar asta fusesem eu: furtuna ei de gheață. Distantă. Rece. Tăioasă.

Nu mi-a luat mult să-l găsești pe Hayden. Necazurile aveau prostul obicei să se țină după el, iar eu eram expertă în a le căuta, așa că nu a fost deloc o surpriză când aproape m-am împiedicat de el, întins pe jos și sângerând în nisip, în fața Casei lui Kala. Kala's, cum era cunoscută de cei mai mulți, era unul dintre puținele locuri din sector care făcea troc de mâncare și băutura pe bunuri. Un norocos cu buzunarele goale și stomacul gol putea, de asemenea, să joace pe bunuri cu unele dintre personajele mai puțin onorabile care frecventau taverna, dacă era suficient de curajos sau de prost. Și, din moment ce noi n-aveam niciodată bani sau obiecte de schimb, iar Hayden era un trișor extraordinar de priceput la cărți (al doilea doar după mine în Zilvaren, poate), atunci avea o noimă să se afle aici, încercând să stoarcă o cană de bere de la cineva.

Rafale arzătoare de nisip suflau peste Hayden; se adunau în grămjoare în materialul boțit al cămășii lui, care încă purta amprentele celui care-l apucase și-l aruncase afară din Kala's. Un grup gălăgios de petrecăreți a trecut pe lângă el, cu eșarfele trase peste fețe ca să se ferească de Gemene și de nisip, pășind peste el fără să-i arunce măcar o privire.